

Sygn. akt V KK 602/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 sierpnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Tomczyk (przewodniczący)

SSN Jerzy Grubba

SSN Paweł Wiliński (sprawozdawca)

Protokolant Anna Kuras

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Roberta Tarsalewskiego,
w sprawie M. B.

skazanego z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu
narkomanii

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie
w dniu 28 sierpnia 2019 r.,

kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego - na
niekorzyść

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w P.

z dnia 5 marca 2018 r., sygn. akt III K (...),

**uchyla wyrok nakazowy w części dotyczącej rozstrzygnięcia o
karze i przekazuje sprawę w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w
P. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem nakazowym z dnia 5 marca 2018 r., sygn. akt III K (...), Sąd Rejonowy w P. uznał M. B. winnym tego, że „w dniu 13 stycznia 2018 r. w P. wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał przy sobie substancję psychotropową w postaci białego proszku - amfetaminy o łącznej masie netto 30,68 grama oraz środek odurzający w postaci ziela konopi innych niż włókniste (marihuana) o masie netto 12,06 grama”, tj. przestępstwa z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2015 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (dalej: u.p.n.) i wymierzył mu za to karę „1 (jednego) ograniczenia wolności, zobowiązując go do wykonywania w tym okresie nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie”. Ponadto, na podstawie art. 70 ust. 4 u.p.n. zasądził od oskarżonego na rzecz NZOZ Poradnia Profilaktyki i Terapii Uzależnień M. w P. nawiązkę w kwocie 5000 złotych oraz na podstawie art. 70 ust. 1 i 2 u.p.n. przepadek wagi oraz środków odurzających.

Wobec braku wniesienia sprzeciwu wyrok stał się prawomocny z dniem 14 kwietnia 2018 r.

Od powyższego prawomocnego orzeczenia kasację wniósł Minister Sprawiedliwości - Prokurator Generalny, zarzucając mu „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa procesowego, a mianowicie art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k., polegające na orzeczeniu o karze ograniczenia wolności w sposób uniemożliwiający wykonanie wyroku, poprzez wskazanie w nim jedynie na rodzaj wymierzonej oskarżonemu M. B. kary, z pominięciem wskazania okresu jej wykonywania”.

Podnosząc ten zarzut, Minister Sprawiedliwości - Prokurator Generalny wniósł o uchylenie wyroku nakazowego w zaskarżonej części i przekazanie w tym zakresie sprawy Sądowi Rejonowemu w P. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się zasadna.

Nie budzi wątpliwości, że Sąd Rejonowy w P. wymierzając w wyroku nakazowym M. B. karę ograniczenia wolności za przypisane mu przestępstwo z art. 62 ust. 1 u.p.n. określił prawidłowo jej rodzaj. Natomiast określając wymiar tej kary

ograniczył się jedynie do wskazania słownie i cyfrą: „1 (jednego) ograniczenia wolności”. Nie określił zatem okresu jej wykonywania.

Jak wynika z treści art. 34 § 1 k.k. kara ograniczenia wolności wymierzana jest w miesiącach i latach, trwa najkrócej miesiąc, a najdłużej 2 lata. Zatem pominięty okres wykonania nałożonej kary ograniczenia wolności mógł wynosić zarówno jeden miesiąc jak też jeden rok. Odnosząc się do przypisanego skazanemu przestępstwa z art. 62 ust. 1 u.p.n. związanego z posiadaniem ponad 30 gram netto amfetaminy oraz ponad 12 gram netto marihuany oraz do stanowiącego dookreślenie warunków wymierzonej kary wskazania, że w okresie ograniczenia wolności skazany zobowiązany będzie do świadczenia pracy na cele społeczne w wymiarze „30 (trzydziestu) godzin miesięcznie” jako prawdopodobne jawi się przyjęcie, że pominięte oznaczenie czasu trwania kary dotyczy okresu złożonego z wielu miesięcy, tj. roku, a nie jednego miesiąca (stąd „miesięcznie”). Jednak ze względu na wagę przedmiotowego rozstrzygnięcia, określającego przecież wymiar kary nałożonej na skazanego, nie sposób przyjąć takiej interpretacji jako bezsprzecznie jednoznacznej. Z tego powodu nie sposób uznać, że mamy do czynienia z oczywistym błędem pisarskim w rozumieniu art. 105 k.p.k. Nie jest to również sprzeczność, która możliwa byłaby do usunięcia w trybie art. 13 § 1 k.k.w., albowiem nie dotyczy wątpliwości co do wykonania orzeczenia czy obliczenia kary, lecz jest to błąd bezpośrednio związany ze wskazaniem czasu trwania wymierzonej skazanemu kary.

Uznać zatem należy, że zawarty w zaskarżonym wyroku nakazowym sposób określenia czasu trwania kary ograniczenia wolności sprzeczny jest w sposób oczywisty i rażący z wymogiem zawarcia w wyroku skazującym rozstrzygnięcia co do kary, w rozumieniu art. 413 § 2 pkt. 2 k.p.k., które musi być przecież wskazaniem jednoznacznym i pełnym. Opisane uchybie ma przy tym istotny wpływ na treść wyroku.

Stwierdzone uchybienie, skutkuje uchYLENIEM wyroku nakazowego w zaskarżonej części i przekazaniem sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania.

Mając na uwadze powyższe należało orzec jak w sentencji.

